

La pau, signe d'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

No hem d'oblidar que som de ple en el Jubileu del 2025 i que el missatge central d'aquest Any Sant és l'esperança. El sant pare Francesc en *Spes non confundit*, la butlla de convocatòria del jubileu, ens demanava d'obrir els ulls als signes dels temps i veure com ens fan descobrir signes d'esperança enmig nostre. En concret, el Papa posava com a primer signe d'esperança la pau. Han passat vuit mesos de l'any jubilar i la pau no és lluny de ser una realitat en el nostre món. Les armes no callen i la mort s'estén en aquells llocs on impera la guerra. Ens colpeixen per la seva proximitat els conflictes bèl·lics a Ucraïna i a Terra Santa; sense oblidar altres llocs, com el Congo i diversos països del món.

Som cridats a viure i testimoniar la pau, do pasqual i signe d'esperança, treballant per la fraternitat universal i pregant amb Maria

La pau com a signe d'esperança no sembla pas ser present del tot entre nosaltres. Però sí que tots podem, individualment i grupalment, ser signes d'esperança si de debò ens creiem el que ensenyà Jesús en el Sermó de la Muntanya: *Feliços els qui posen pau, Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9). El sant pare Lleó, des del primer moment en què iniciava el seu ministeri petrí, ens ha encomanat de viure aquesta benaurança. Ho va fer aportant al món la pau del Ressuscitat, amb la seva salutació: *Pau a vosaltres* (Jn 20,19). De fet, la pau és un do messiànic. Jesús comunica la pau a qui acull la vida nova que brota de la seva mort i resurrecció. El Messies que ha passat pel sofriment i la mort és causa de vida i de pau.

«Pau desarmada i desarmant», és l'expressió que Lleó XIV ha fet servir en moltes ocasions. Solament pot desarmar el

qui no té armes ni utilitza la violència per a expressar les seves idees o solucionar els seus problemes. La polarització, que divideix la societat mirant l'altre, el qui pensa diferent, com un enemic, no és pas una actitud que propiciï la pau. Els cristians som urgits a mirar tota realitat del nostre món a la llum de Crist. Ell ens ha incorporat a la vida nova que brota de la seva Pasqua. Com he dit, el primer do de la Pasqua és la pau. Jesús ha reconciliat, al preu de la seva sang, Déu amb la humanitat. Ha fet de tots els pobles de la terra un sol poble. La fraternitat que brota de la creu i resurrecció de Crist abraça tota persona humana, sense cap distinció: tothom té Déu com a Pare, i tots hem estat rentats amb la sang de Jesucrist. L'única mirada possible, doncs, a l'altre, sigui qui sigui, és la de germà.

La pau com a signe d'esperança ens demana, per tant, que treballem en el nostre cor la fraternitat universal. La pregària per la pau és una necessitat sempre, perquè encara no s'ha manifestat gloriosament Jesús, com anhela la nostra esperança. No oblidem la recomanació que ens feia sant Joan Pau II de resar el sant rosari, pregària de pau. El seu ritme afavoreix la pau interior, i la intercessió de Maria, Reina de la Pau, és de gran vàlua, perquè ho pot tot davant el seu Fill.

